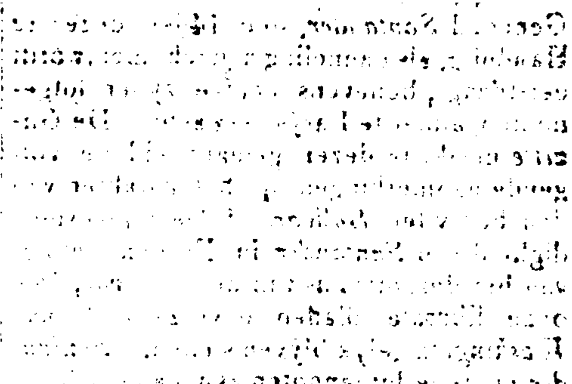

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 13den FEBRUARY, 1830. N. 6

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

UITTREKSELS UIT NEDERLANDSCHE COURANTEN.

Brussel, Oct. 18.—H. K. K. H. de Prinses van Oranje is gedurende eenige dagen ongesteld geweest, ten gevolge van een schrik, veroorzaakt door de onverwachte verschyning in haar appartement van eenen schoorsteenveger. Die man had zich in het bedoelde vertrek vergist en trad dus binnen zonder dat de Prinses verwittigd was. H. K. K. H. is door dit toeval te eerder verschrikt geworden, daar de jongste diefstal harer diamanten eenen smertelyken indruk op haar gemoed gemaakt had. Men heeft echter het genoegen te kunnen melden dat zy zich thans door doelmatige geneeskundige hulp beter bevindt.

Utrecht, Oct. 31.—Gisteren heeft er in Amersfoort het volgende ongeluk plaats gehad. Twee personen vinden by een geweermaker een geweer voor de deur te koop staan. Een hunner wil hetzelve bezigtigen en stoot met den kolf op den grond. Op hetzelfde oogenblik gaat het geweer, dat geladen was, af en treft den ongelukkige zoodanig, dat hy dood ter neder stort, terwyl de andere door hetzelfde schot zwaar gewond werd.

Een ander ongeluk, waarvan korfelings het dorp Breukelen het tooneel was, kan aan dronkenschap worden toegeschreven. Twee personen krygen twist in een herberg of kroeg en beledigen elkander. De een te huis komende wordt door zynen vader tot wraak aangezet; hy neemt een mes, snelt het huis weder uit, en ontmoet zynen belediger, die hem juist wilde opzoeken om zich met hem te verzoenen. Alleen aan de wraak gehoor gevende, valt hy den anderen aan en vermoordt hem. De moordenaar is gevat en naar Utrecht gevoerd. De vermoorde laat vrouw en 4 kinderen na.

Eene derde gebeurtenis in het Culemborgsche Veld naby de stad Culemborg, voorgevallen, is allerysselykst. Zekere *Paulus Kiep*, kooiman op eene eende-kooi, komt op den avond van den 27sten dezer by zyne vrouw en kinderen te huis, en beklaagt zich dat hy door een zyner schuldeischers zoo haard is aangesproken, dat hy radeloos is. Zyne vrouw, die zich met de kinderen reeds te bed had begeven, zoekt hem gerust te stellen, alzoo de dochter haar heeft hooren zeggen: „ *God zal ons ook verder helpen.*" Doch de zwaarmoedige en radelooze man grypt een mes, snydt zyne vrouw in het bed den hals af, wil ook zyne kinderen vermoorden, die het gelukkig ontvlugten, steekt daarop zyne woning in brand en berooft eindelyk zich zelven van het leven. Hy werd in het veld dood gevonden.

'Gravenhage, Nov. 3.—In de *Staats-Courant* is thans, door den Opper-Kamerheer *Graaf van Rhede*, aan de by Hunne Majesteiten gepresenteerde Heeren en Dames kennis gegeven, dat er op aanstaanden Zaturdag, den 7 den dezer, des avonds ten half zes ure, groot Cercle in gala ten Hove zal plaats hebben, tot het aannemen der Felicitatiën ter gelegenheid der Verloving van Hare Koninklyke Hoogheid Mevrouw de Prinses *Marianne* der Nederlanden met Zyne Koninklyke Hoogheid Prins *Albert* van Pruissen; de Dames verschynen in manteau de cour, de Heeren in costumes of gekleede rokken.

Parys, Oct. 26.—Een punt is er, waaromtrent de beide groote partyen, welke zich met betrekking tot den afgeloopen Turkschen oorlog gevormd hebben, het eens schynen te wezen, te weten, dat de uitslag van dien stryd Rusland, welks magt men vreest, magtiger gemaakt heeft dan ooit te voren, en dat het Turksche ryk heeft opgehouden eenig noemenswaardig tegenwigt te zyn voor Ruslands invloed in het Zuid-Oosten van Europa. Deze gewigtige gevolgtrekking wordt in hare byzonderheden met zeer veel kracht ontwikkeld in een artikel, hetwelk de *Constitutionnel* heden plaatst, onder dagteekening uit Frankfort van den 21sten dezer, en dat wy hieronder laten volgen:

"Elke dag brengt ons eenige verdere byzonderheden nopens het traktaat van Adrianopel, die al meer en meer de bevestiging geven dat het Ottomannische ryk slechts eene mogendheid in naam is geworden, bestemd om onder hare eigene zwaarte te bezwyken. De onafhankelykheid der provinciën Moldavië en Wallachye, wier grenzen aan den regter Donau oever bevestigd worden, maar nog meer de opmerkelyke onafhankelykheid van Servië, plaatsen die uitgestrekte, aan Rusland onderworpen (ofschoon schynbaar aan het oppergezag des Sultans overgelaten) landen als in het diepst van Turkye.

"Servië, dat ten noorden wordt bepaald door den regter oever der Save, die naby Belgrado zich met den Donau vereenigt, levert eene grenslyn van meer dan honderd twintig mylen, te rekenen van den mond der Donau in de Save, tot aan Orsova, waar de grenzen van Klein Wallachye beginnen. Langs deze, door de onnoemelyke bogten der Save (en Donau) gevormde grenslyn vindt men de steden Schabatz, Belgrado, Grodsca, Semendria, Possarovitz, Gradistie, Glodova, enz., alle bezet door Turksche garnizoenen, die deze plaatsen zullen moeten ontruimen. De loop der Drina, die Servië van Bosnië scheidt, maakt, volgens het traktaat van Adrianopel, zeventig mylen ver de wester grenslyn uit der *geëmancipeerde provincie.* Aan dien kant liggen slechts weinige vastingen, met uitzondering van Zwornik en eenige steden, als: Lechnitsa, Bakilkevitza, Quaitsa; zoodat de invasie van Bosnië in het vervolg gemakkelyk zal wezen, blyvende dit gewest open liggen tot aan Ourascië, waar uit het sandschak Novi-Bazard bestaat. Van dezen kant is het dat de Serviërs zich met de Montenegrynen, hunne geloofsgenooten, kunnen vereenigen, dat Bosnië geïsoleerd ligt en de Illyrische provinciën zelfs ter genade van Rusland zyn overgelaten.

"Het Servische grondgebied paalt aan de sandschaks Novi Bazard en Widdin, terwyl het ten noord-oosten en oosten aan het Banaat en Klein-Wallachye raakt.—Alzoo verryst te midden van Europisch Turkye een Christenryk, van waar men in Bosnië, Albanie, Macedonië en wel voornamelyk in het dal van den Hebrus kan deboucheren, zonder den Balkan te moeten overtrekken. Wanneer men de landkaart ter hand neemt, zal men ligtelyk het gewigt inzien van eene provincie als Servië, ten zuiden van den Donau gelegen, de voornaamste gemeenschap van den Grooten Heer met Oostenryk afsnydende en het ryk der Cesars van Weenen afgescheiden houdende van Konstantinopel, welke stad thans aan den mond des Bosphorus blyft gebannen en aan het uiteinde van Europa omsingeld is.

"Wallachye en Moldavië, aan welken tot grenslyn de regter oever van den Donau is gegeven en dus de talryke, in dien stroom liggende eilanden worden toegevoegd, verleenen de beste gelegenheid tot eene invasie, welke tegen de pachaliks van Widdin, Rustschuk, enz. mogt voorgenomen worden; waardoor ook Dobrudge-Tartarye, met Giurgewo, Braila en Galatz aan de Wallachyers zoude behooren. Rusland vergenoegt zich met zyne grenslyn aan de Pruth. Dit is ligtelyk te begrypen, want, zonder garnizoens-kosten, strekt deze mogendheid haar staatkundig gezag, onder den titel van bescherming uit tot aan de Drina, de grenslyn van Bosnië, tot in het hart van Romelië, langs het geheele Banaat, en reikt zy tot over den Balkan om, wanneer het haar goed dunkt, ongehinderd los te kunnen gaan op Adrianopel, welke stad zy slechts pro forma te rug geeft. De ligging van Sizeboli, hetwelk door de Russen bezet blyft, houdt den Sultan binnen de wallen van Konstantinopel gevangen. Men voege by deze voorwaarden des traktaats de kwestie aangaande Griekenlands vryverklaring; men ga eens na wat de Sultan verliest, door den grenslyn tusschen de zeeboezems van Volo en Arta te trekken; in welk eene gesteldheid zich zyne betrekkingen tot Egypte en Syrië bevinden, ten gevolge van het verlies der twee-en-zeventig Cycladen en der naby Attika en Peloponnesus gelegen eilanden, want hy zal van Negropont beroofd worden, en men zal dus zien dat hy niet anders scheepvaart zal kunnen dryven, dan onder toestemming der Grieken, wier gelykheid van gedachten het met de Russen meer dan geallieerd doet zyn.

"Om het even of men in het traktaat van Adrianopel verzachtingen verkryge, of dat men de welwillendheid zoo ver dryve, dat men voor Z. H. het losgeld betale; *de byl heeft den wortel des booms getroffen.* Men zal niets dan eventuele uitstellen verwerven, want het eigen van groote staatkundige gebeurtenissen is, dat zy volbragt worden in spyt van alle maatregelen der menschelyke wysheid. De verdeeling van Polen heeft de groote catastrophe des Ottomannischen ryks ten gevolge gehad, en Europa is thans den slag van Cheronea wachtende. Hopen wy dat een tweede *Philippus* den palm der overwinning niet behale, en dat het lot over de beschaving der wereld op eenen anderen grondslag ruste, dan op de helden van het heilige bataljon der Thebanen.—Instellingen die vorsten aan volken verbinden; zaken en niet wenschen; ministers geschikt om koningen te doen beminnen en eeren, ziedaar de groote middelen van heil en geluk, want elk van zyn volk afgezonderd vorst verkeert in den ellendigsten toestand. De Groote Heer heeft de zeden en gebruiken zyner natie willen veranderen; men ziet wat het gevolg daarvan voor hem geworden is."

Onze oorlogschepen in de haven van Toulon zullen thans eerlang afgetakeld worden. Reeds zyn, uit het zee arrondissement dier haven, meer dan 3000 matrozen afgedankt. Men verzekert dat Admiraal *Rigny* te rug geroepen is, en dat het fregat *la Galathée* onze nog overige troepen uit Morea zal gaan afhalen. Daarentegen worden de toebereidselen tot bombardering van Algiers tegen de aanstaande lente voortgezet; het schynt dat men daartoe bommen wil gebruiken die, door middel van vuursteen- of ook door zoogenaamde percussie-sloten, by den val springen, om alzoo de moeyelykheid te vermyden, welke *Bonaparte* met zyne buitengewoon groote bomketels by het bombardement van Kadix ondervonden had, te weten, dat de vuurbuizen in de verneelde vlugt der bom uitgebluscht worden.

Parys, Oct. 27.—De Columbiaansche Generaal *Santander*, den 14den dezer te Hamburg, als banneling aangekomen, wordt eerstdaags, benevens eenige zyner lotgenooten, alhier te Parys verwacht. De *Gazette* maakt te dezer gelegenheid de volgende aanmerkingen op het karakter van den bevryder *Bolivar*. "De tegenwoordigheid van *Santander* in Europa getuigt van het despotismus van dien *Bolivar*, dien onze liberale bladen onverzettelyk aan *Washington* gelyk blyven stellen. *Santander* en zyne lotgenooten zyn, na eene langdurige willekeurige gevangenschap, zonder regtelyk vonnis verbannen. Zyn ongelyk bestaat hierin, dat hy het Congres van Ocana, hetwelk zyn mededinger door het geweld der bajonetten uit een heeft doen dryven, de meerderheid tot het voorzitterschap te hebben weggedragen. *Zie* daar de vryheid, zoo als dezelve door de liberalen van alle landen wordt verstaan. *Santander* heeft zyn lot verdiend, maar het stond geenszins aan *Bolivar*, nog schuldiger dan hy, om hem te straffen, en wel te straffen met verkrachting van alle goddelyke en menschelyke wetten."

Bydragen tot de kennis van het krygswezen en de nieuwe militaire inrigtingen van Mahmoud II.

De Heer *Charles Mac-Farlane*, heeft onlangs in een te Londen uitgegeven Boekwerk(*), ten gevolge eener door hem volbragte reis in Turkye, zeer belangryke beschouwingen, betreffende dat Ryk, medegedeeld. Het zal onzen lezeren, meenen wy, niet ongevallig zyn daarvan hier eenig berigt te ontvangen.

De reis neemt te Smirna haren aanvang. Hier zag de Schryver het allereerst het nieuwe krygsvolk. Vergezeld van onderscheiden Engelsche Officieren, trad hy de kazerne binnen; een oud vervallen gebouw met groote zalen, alwaar de Soldaten op den bloten planken vloer sliepen, met slechts een oud stuk zeildoek tot deksel.—Twee onder-officieren noodigden de vreemdelingen om binnen te komen, en de, aan den ingang staande schildwacht, presenteerde het geweer, vermoedelyk om hunne kennis der Europesche dienst ten toon te spreiden. In eene der zalen werden ongeveer een dertig man in de handgrepen geoefend, en na den afloop dezer exercitiën, moest een Engelsch Zee-Officier (2de Luitenant) den Turken de behandeling van het geweer, volgens het Engelsch manuaal aanwyzen en voordoen, hetwelk hen by uitstek scheen te verlustigen. Van binnen kapt betoonden zy zich ongemeen bereidwillig om den Engelschen hunne geheele inrigting te doen zien. Later, werden er geheel nieuwe kazernen gebouwd, die voor de Konstantinopelsche niet behoeven onder te doen. Op een open plein, voor des Pacha's woonhuis, exerceerden 300 man onder het kommando van hunnen Kolonel. Deze waren reeds sedert een jaar naar de nieuwe school gedresseerd, en alles ging zeer goed, behalve het marcheeren. De Schryver oordeelt dat de gewone gang der Turken, als in een rondzwaayend slingeren en scharrelen der beenen bestaande, zoo als ook hunne zware pantoffels, zoo vele hinderpalen zyn, die hen beletten den regelmatigen militairen pas aan te nemen. Groot was de mangel aan subalterne Officieren en Instructeurs, zoodat de Kolonel en de Staf-Officiëren zich met het onderwys moesten belasten; en; de rug der domme of onbandige kerels werd dan ook dochtig met kling- en stokslagen gemeerd.

De soldaten droegen lange matrozenbaatjes of wambuizen, deels effen, deels met gekleurde opslagen. De broeken zyn tot aan de knie wyd, worden daar met eenen band vastgemaakt, en sluiten vervolgens eng om het been. Kousen en stroppdassen hebben zy niet. De meloenformige chakot is ook reeds weder afgeschaft, er worden daartegen roode mutsen, als die der Albanezen, gedragen; zy zyn slechts iets hooger en zyn aan de neervallende punt met eene zyden of wollen kwast of appel voorzien, hetwelk zeer goed staat. De officieren dragen eenen ronden tot beneden de knie afvallende mantel met zilveren beslag; hy kleedt de beelden zeer goed, en daarom leggen zy dien ook zelfs by de grootste hitte niet af.

De geweren waren uit eene Fransche fabriek van den tweeden rang, en werden door de manschappen niet goed gehouden. De patroontasschen hingen, op zyn Fransch, een weinig te laag af. De drilmeesters zyn enkel Turken. Aanvankelyk had de Pacha eenen Piemontezer als Instructeur laten overkomen, doch zy werden het onderling uit gebrek van elkanders taal te verstaan, het beide welhaast moede. By het exerceren speelt de regements-muziek onophoudelyk voort, hetwelk vooral de vrouwen der Turken en Armeniërs er by aanlokt; de Jodinnen stonden van verre en luisterden, maar geene Griekin liet zich zien. De muziek was geheel en al Turksch; trommels, eene soort van lange fluiten als blaaspypen, en valsch klinkende trompetten ryten het Europeesch oor van een; de schryver vond echter de melodiën, vooral op verren afstand, niet onbehaaglyk. Te Konstantinopel hoorde hy, daarentegen, marschen van Rossini met volle muziek.

De tegen het Oostersch mannelyk schoon afstekende leelykheid der troepen bevreemde de Europeërs. De schryver meende dit verschynsel te moeten verklaren daardoor, dat de nieuwe troepen uit de verst afgelegene provinciën getrokken waren, tot welke de inrigting der Janitsaren zich niet had uitgestrekt, en dat aldaar de oorspronkelyk Tartaarsche ligchaamsbouw der Turken was bewaard gebleven, terwyl de bewoners der steden, door vermenging met de Westersche volken, in schoonheid waren toegenomen.

De schryver deed van Smirna veelvuldige uitstapjes in de ommestreken, alwaar hy dikwerf afdeelingen van het nieuwe krygsvolk ontmoette, die zich naar het groote leger begaven. Gemeenlyk werd hy door hen met den gebruikelyken toeroep "Gaiour" begroet, en bekwam zelfs eens van eenen achterblyver eenen deuchtigen kolfslag, die lange na-pyn over het —. Hunne uitmonstering was jammerhartig slecht, en hunne pakaadje allerkarigst; twee kameelen en drie magere ezels dragen de ammunitie en goederen van 300 man. Op den 8sten Mei ging de heer *Mac Farlane* van Konstantinopel scheep. Nog denzelfden avond kwam het vaartuig by het kasteel Sandsjak voor anker. De Gouverneur, een gewezen koffy-verkooper van Konstantinopel, verhaalde de reizigers dat het kasteel 800 man reguliere troepen tot bezetting had, dat hem de verantwoordelykheid, met welke hy belast was, zwaar op het hart woog, en dat hy, in weerwil der overgroote aan zynen post verbondene inkomsten, liever wenschen zoude nog in zynen winkel achter de toonbank zyne kalanten te bedienen. Het reisgezelschap deed vervolgens het eiland Tenedos aan. De schryver had het plan opgevat om de Troas te gaan bezigtigen, en te Land zich naar de Dardanellen te begeven, ten einde van daar weder scheep te gaan. Tot dit plan was een reispas (teskereh) noodig; toen hy echter daartoe zich tot den Bimbaschi vervoegde, die zich juist op dat oogenblik, in gezelschap van drie Nederlandsche officieren, door drie pypers en vyf tamboers een zoo schel-druischend concert deed voorspelen, dat de ooren er van tuitten, bekwam hy ten antwoord, dat de passen in allen gevalle niet zoude geweigerd worden, maar dat 6 à 8000 man troepen in de nabyheid stonden, die uit het binnenland kwamen, en nog geheel zonder eenige krygstucht waren, zoo dat een Europeesch reiziger zich onder hen aan het grootst gevaar blootstelde. De schryver zag zich dus verpligt zyn ontwerp te laten varen. By zyn voorby zeilen werden de witte tenten der vermelde troepen op de kust zigtbaar, en met behulp van verrekykers kon men zeer duidelyk onderscheiden, hoe sommigen zich baadden, anderen voor hunne tenten zaten en tabak rookten, zich met de kameelen bezig hielden, of voor eene veld-smids-opstal arbeidden.—Omstreeks des avonds kwam het schip, nabij den oever, voor anker, en werd sluiten met geweerschoten uit de verte begroet, waarby de reizigers de kogels langs de ooren fisten. Later vernam de schryver dat de hier gelegerde troepen slecht of in het geheel niet betaald werden, en zich daarom aan alle uitspoorigheden overgaven; dat de kust gedurende den zomer en den herfst zeer ongezond is, dat ruim een derde gedeelte der manschappen zonder eenige geneeskundige hulp aan de koorts ter neder lag, en dat onder hen eene groote sterfte heerschte. Te Gallipoli begaf zich de schryver aan boord der Engelsche stoomboot "the Swift" en liep met dezelve, op den 21sten Mei, des namiddags ten 2 ure, tegen wind en stroom, tot verbazing der verzamelde Turken, die een dergelyk schouwspel nog niet gezien hadden, de haven van Stamboul in.

(*) *Konstantinopel in het jaar* 1828. Of zestien maanden verblyfs in de Turksche hoofdstad en de Provinciën, benevens verslag van den toenmaligen staat der Land- en *Zeemagt*, en der hulpbronnen van het Ottomanische Ryk, enz. Londen 1829.

De Directeur ad-interim in Rade van Policie over de kolonie Curaçao, Bonaire en Aruba, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal wy in overweging hebben genomen:

Eerstelyk. Dat het kennelyk is het bestaan van een algemeen verbod in het moederland tegen het aannemen van donatien, legaten of dergelyken door Bestuurders of Administrateurs van kerken of armen kassen, zonder vooraf de toestemming van de bevoegde autoriteit daartoe te hebben verzocht en verkregen.

Tweedens. Dat een dergelyk algemeene maatregel in deze kolonie als noodig en raadzaam moet worden beschouwd.

Derdens. Dat deze maatregel van dien aard is dat dezelve onverwyld behoort in werking gebragt te worden.

Zoo is het dat wy hebben goedgevonden en besloten, onder nadere vereischte goedkeuring, vast te stellen, gelyk hierby wordt vastgesteld: dat geene kerkbestuurders en Administrateurs van kerken, armen of andere publieke kassen zullen vermogen giften of geschenken, onder welke benaming ook, en evenmin legaten of erfenissen aan de kerken of kassen onder hun bestuur, beheer of administratie, gegeven, geschonken of vermaakt, te aanvaarden of aantenemen alvorens door hen de toestemming van Directeur in Rade van Policie zal zyn verzocht en verkregen, en welke toestemming niet zal verleend worden dan na dat het Gemeente Bestuur omtrent de zaak zal zyn gehoord.

Gearresteerd op Curaçao den 21sten January 1830, het 17de jaar van Zyner Majesteits Regering.

De Directeur ad-interim in Rade voormeld,
(*w. g.*) RAMMELMAN ELSEVIER.
In kennisse van my,
(*w. g.*) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad op Curaçao den 25sten daaropvolgende.
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 19den February 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 20 Onces voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op poene als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 5den February 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand February zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger dan 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op poene als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

Algemeene Secretary te Curaçao, den 1sten February 1830.

BY resolutie van Zyne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen dd. 9den January dezes Jaars No. 12-11, zyn herkozen en op nieuw benoemd:—

De Heer D. Beevers tot Lid van den Raad van Policie op dit eiland

en

De Heeren A. W. Hellmund en M. Römer tot Leden van den Gemeente-Raad alhier.

Ter ordonnantie,
W. PRINCE, Sec.

BEKENDMAKING.

DE Boekhouder Controlleur brengt ter kennis van hen die ten behoeve van het Algemeen Bestuur aan 'sRyks Magazyn leverantien doen, dat de Rekeningen daarvoor uiterlyk tot den derden van ieder maand in duplo op het Kantoor van den Algemeene Magazynmeester zullen worden aangenomen ; ook kan men den vorm der rekeningen zoo als dezelve voortaan behooren ingerigt te worden, op gezegd Bureau bezigtigen.

J. PH. BOSCH.

Den 29sten January 1830.

Publieke Verkooping.

OP Maandag den 22sten February 1830: eene Plantagie genaamd Noordkant, liggende in de Oost Divisie 3de District; alsmede een party Ladiensche Slaven. De bovengemelde Plantagie is echter uit de hand te koop; en voor verdere narigt en voordeelige konditie, gelieve men zich te vervoegen by de ondergeteekende

Weduwe ABM. PINEDO.

Den 28sten January 1830.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekende, houder van het *Commercial Hotel* en *Nassau Koffy Huis*, ondervindende dat niettegenstaande de groote onkosten welke hy gemaakt heeft om zyn establissement te versieren ten einde alle mogelyk gemak te verschaffen aan zyne edelmoedige begunstigers, hy door oorzaken (ongetwyfeld) van een algemeenen aard, verhinderd wordt zyn establissement langer aantehouden zonder zware verliezen te lyden, maakt aan het publiek bekend dat hy met diep leedwezen zyn Hotel met het einde van deze maand zal sluiten; en gevolgelyk is zyn verzoek aan al de genen die hem schuldig zyn om betaling te komen doen.

J. THOMPSON.

Den 12den February 1830.

NOTICE.

THE undersigned keeper of the *Commercial Hotel* and *Nassau Coffee House*, notwithstanding the enormous expences he has been at to embelish that establishment, so as to afford every possible comfort to his generous customers, experiencing, that for causes (no doubt) of general nature, he cannot any longer continue in that capacity, without incurring severe losses, informs the public herewith, that with the utmost regret and inward grief he will close his Hotel at the end of this month, and consequently respectfully requests all those who are indebted to him, to come forward and make payment of their respective dues.

J. THOMPSON.

February 12, 1830.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—FEBRUARY.

8.	bark Eendragt, Quant,	Aruba
10.	golet Maria, Rotjes,	La Guayra
11.	—— Ester La Reyna, Jacobs,	Coro

UITGEKLAARD—FEBRUARY.

5.	golet La Mouche, Arnoud,	
6.	—— Felix, Montañez,	
10.	bark Eendragt, Quant,	
11.	golet Fishgig, Eltino,	

Wy hebben Engelsche Couranten ontvangen loopende tot het einde van November ll., maar wÿl de vrede in Europa thans algemeen is, hebben wÿ geene tÿdingen van belang te melden. De Engelsche Couranten zÿn weder opgevuld met de naamlÿsten van de ter doodbrenging van velen der verlichte en deugdzame Portugezen op bevel van Don Miguel, doch wy zullen hiervan geen omstandig verslag geven, wÿl dit voor het menschelÿk gevoel slechts aanstootelÿk is.

De Turken hebben 500,000 ducaten aan den Keizer Nicolaas betaald, voor de schadevergoeding die de Russische kooplieden in den laatsten oorlog ondergaan hebben. Na de betaling dezer eerste termÿn der oorlogs contributie en na de overgaaf van de vesting Giurgewo en de vÿf districten van Servien, hebben de Russen Adrianopel op den 1sten Nov. ontruimd. Het schÿnt intusschen dat er nog onderhandelingen bestaan tusschen die twee mogendheden om de oorlogs schatting te verminderen waartegen de Turken aan de Russen de vesting Kars in Azia zullen afstaan. Men zegt verders dat Engeland en Frankrÿk begeeren, dat de grenzen van Griekenland zullen ingekort worden, doch dat daarentegen de Grieken geheel onafhankelÿk van de Porte zullen zÿn. Rusland wil echter dat Griekenland, bÿ de oude grenzen zal blÿven, zoo als zulks bÿ het protokol van Maart ll. bepaald is, doch dan zullen de Grieken eene oorlogs contributie aan de Porte moeten betalen.

In het begin van den opstand der Grieken, heeft de Sultan vele Grieksche familie (genaamd Faranoten) uit Constantinopel naar Azia gebannen. Deze zÿn thans terug geroepen, en men verwacht dat de Sultan de Armeniers die in het vorige jaar zÿn gebannen insgelÿks zal terug roepen.—Reeds zÿn er eene menigte hunner te Constantinopel aangekomen, zonder dat men zich hier tegen verzet heeft.

Wellington heeft zoo reeds bekend is het besluit genomen om Candia aan de Turken terug te geven ; maar de Grieken van dit eiland verzetten zich hier tegen ; en er hebben bÿ voortduring gevechten aldaar plaats.

Uit de Madridsche Couranten zien wÿ dat de Spaansche expeditie onder bevel van den Generaal Baradas Vera Cruz heeft ingenomen.

Er wordt te Cadix nog eene expeditie tegen Mexiko uitgerust en de Spanjaarden hebben acht duizend wapenrustingen ten dien einde uit Holland ontboden. Doch wanneer de Jobsbode uit Tampico te Madrid zal aangekomen zÿn, zal Ferdinand wel tot andere gedachten gebragt worden.

Het zal den lezer niet onbekend zÿn, dat er eenigen tÿd geleden in Italie een wezen geboren is met twee hoofden en twee halzen op één ligchaam geplaatst. Het waren twee vrouwe aangezigten, en elk hoofd werd afzonderlÿk gedoopt, het eene kreeg den naam van Rita en het andere dien van Christina. Zÿ werden naar Parÿs vervoerd om aldaar ter bezigtiging gesteld te worden. Vele duizende menschen hebben dit wezen gezien. Zy groeiden voorspoedig op ; maar Rita werd eenigen tÿd geleden ziekelyk terwÿl Christina er gezond uitzag. De eerste werd hoe langer hoe erger, en stierf. Hierna werd Christina ook ziek en stierf insgelÿks. Dit zonderlinge ligchaam is gebalsemd en in het Museum te Parys bewaard geworden.

Een ander vreemd verschÿnsel zÿn twee Siammers, die onlangs van Siam naar Nieuw York, en van Nieuw York naar Londen gebragt zÿn geworden. Het zÿn jongelingen van achtien jaren oud, die aan elkander door eene vleeschachtige uitwas aan de navels verbonden zÿn, zoo dat wanneer zy gaan willen, zÿ elkander de armen om de halzen slaan. Ook schÿnt het dat zÿ gemeenschap van bloed hebben, want wanneer de pols van de eene snel gaat, dan versnelt ook die van de andere. Verders blÿkt het, dat het voedsel, welke de eene gebruikt, dient om den andere te voeden. Zÿ zÿn gezond, vrolÿk en tevreden met hun lot.

Het zonderlingste van dergelÿke natuurspelingen is een voorwerp dat nog in de akademie der wetenschappen te Parÿs bewaard wordt.

Een jongetje dat van zÿne geboorte af aan een zeer dik onderlyf had, gevoelde in den ouderdom van dertien jaren pÿn in zyne ingewanden en stierf kort daarop. De geneesheeren willende onderzoeken welke de oorzaak van zyn dood was, openden het ligchaam en vonden er het lÿkje van een kind in, dat gedeeltelÿk tot verrotting was overgegaan. De oplossing van dit verschÿnsel is aldus: Het waren tweelingbroeders, waarvan de kleine zich in het ligchaam van den groote bevond; het dierlyk leven werd in dit ligchaampje onderhouden, wÿl deszelfs bloedvaten met het grootere in een liepen en daardoor gevoed werden. Doch in den ouderdom van dertien jaren, geraakte de kleine van den groote los—Elk bewerktuigd ligchaam dat niet gevoed wordt, sterft en gaat tot de ontbinding over ; zulks had ook plaats met het kleine ligchaampje, dat niet meer gevoed wordende stierf en tot de ontbinding overging, en daardoor eene ontsteking in het grootere ligchaam veroorzaakte die den dood ten gevolge had.

Niet lang geleden is er te Parÿs, Londen, Brussel en andere voorname plaatsen een meisje vertoond geworden, in wier oogregenbogen leesbaar waren de letters *Napoleon Empereur*. Men geeft voor dat zÿ zoo geboren is, maar sommige geleerden denken dat het bedrog is, en dat het meisje dunne glazen op de oogappels heeft, waarin deze letters geschreven staan, welke de regenbogen bedekken, zoo dat het schÿnt dat zÿ in deze oogkringen zelven staan. Er zÿn blinden die afzigtelÿke oogappels hebben, welke dezelve door zulke geëmailleerde glazen bedekken, waardoor zÿ het uitzigt van welgevormde oogen verkrÿgen.

Het Tÿgerhol.

Eenige Europesche reizigers vertrokken niet lang geleden van Bogota naar den Chimboraso om dezen berg te beklimmen, aan den voet van den berg gekomen zÿnde ontstond er een zwaar onweder. Het begon zoodanig te regenen, dat het water van den berg afstroomde en slangen, pagegaaÿen en apen in groot getal mede voerde. Onze reizigers zochten eene schuilplaats om zich tegen deze stortregen te beschermen, en vonden eene spelonk. Na er eenigen tÿd in verbleven te zÿn, hoorden zÿ een geluid in het binnenste van het hol, waarnaar een hunner onderzoek deed ; hy vond een nest met jonge tÿgers, en zÿ konden dus verwachten dat de tÿgerin eerlang hare jongens zoude komen opzoeken. De aanhoudende stortregen belette hun om naar buiten te gaan, doch voor de opening van deze spelonk lag een groote losse steen, zÿ wentelden dezen steen vóór de opening door behulp van een paar Indianen. Nog aan het werk bezig zÿnde hoorden zy in de verte een tÿger brullen, waarop de Indianen de vlugt namen en op een boom klommen. De Tygerin kwam vóór haar hol doch konde er in niet komen, want de opening was door den steen toegesloten ; zÿ stak de poten door eene kleine tusschenruimte en trachtte dezen steen weg te rollen. Men laadde de geweren om haar te schieten, doch de geweren weigerden, want het kruid was door de menigvuldige regens nat geworden. Daarna kreeg een hunner de jongens, verwurgde hen en wierp ze door de tusschenruimte naar buiten. De reden van zÿne handelwÿze was dat hÿ vreesde, dat de tÿger vóór de opening zou gebleven zÿn, zoo lang hare jongen er in waren, verders dat zoo men hare jongens levendig er uitgeworpen hadde, de moeder de jongen vóór de opening zou gezoogd hebben. De tygerin berook hare jongen, en toen zÿ bemerkte dat zÿ dood waren, begon zy een verschrikkelÿk gehuil aan te heffen. Kort daarna kwam ook de tÿger en paarde zyne klaagtonen met die van het wyfje. Een paar uren daarna verwyderden zich de tÿger en de tygerin van vóór den ingang der spelonk en liepen om den berg heen. Men bevroedde dat de tÿgers een anderen ingang in dezen spelonk kenden en men vreesde dat men in den rug zou aangevallen worden.—Door behulp der Indianen wentelde men den steen van de opening weg, en men klom met snelle schreden tegen den berg op ; weldra ontmoetten zÿ eene zeer diepe en breede kloof in den berg, waarover eene brug van touw was, die zÿ overgingen en terstond weg kapten. Naauwelÿks was dit geschied of de tÿgers vertoonden zich aan den anderen kant. De tygerin trachtte de kloof over te springen doch dit mislukte en zy viel in den afgrond. De tÿger was eenigzins gelukkiger, want hÿ bleef met zÿne klaauwen in de struiken der rand van de andere zÿde der kloof hangen.—Een der reizigers die vreesde dat de tÿger zoude kunnen opklimmen, nam zÿn geweer zwaaide het over zÿn hoofd en gaf er een geduchtige slag mede op den kop van den tÿger, doch in het slaan verloor hÿ zÿn evenwigt en stortte te gelÿk met den tÿger in den afgrond, waar hy door den val verpletterd werd. Het overige gezelschap ontkwam het gevaar.

De namen dezer personen en de datums hebben wÿ weggelaten, omdat zulks voor den lezer niet van aanbelang kan zÿn.

COLOMBIA.

The fair Sex of Caracas to H. E. General Simon Bolivar.

"MOST EXCELLENT SIR!

"The ladies subscribers, moved by the most ardent zeal for the public happiness, and animated with noble feelings, which inspire peace and domestic tranquility, are concerned to manifest to Your Exc. that their fathers, consorts, brothers and sons have pronounced on the 25th and 26th of November for the separation of the ancient Venezuela from the rest of the republic, and to establish a government popular, representative, alternative, elective and responsible. And as the malice and bad faith

of some persons may make Your Exc. believe that the pronunciation is not supported by the general will, so as to irritate the minds of the people and plunge us in an abyss of evils, we think proper to leave it to Your Exc's wise consideration, at the same time confirmed by our priests and husbands in order to avoid the fatal consequences of a wrong interpretation.

"When these are the words of Your Exc. : *a man in my situation is a dangerous citizen in a popular government and an immediate threat to the national sovereignty*; and when on the other hand the people of Venezuela are convinced that some persons of influence in Bogota are endeavouring to establish a monarchy in Colombia, chosing Y. E. as distined by providence to fill the throne, could they suffer to see with indeference the precious gift of liberty for which they have made large and numerous sacrifices, snatched away from them ? Could they remain longer silent spectators of the insult offered to them, and the misfortunes, which the Republic will undoubtly experience from the idea only of this fatal declaration ?

"No, most Excellent Sir! every people have the inalienable right to procure their own preservation, when the principles or basis of the system they had adopted, are threatened to be overthrown ; and Caracas has only complied with this sacred duty, under the firm resolution to maintain their pronunciation and to defend and resist any attack which might be attempted against them.— Yet the subscribers knowing *Y. E.'s great and generous soul and natural disinterestedness*, have not conceived the dismal idea that Y. E. wishes to renew in your native country the horrible scenes of the years 13 and 14, but to the contrary they are convinced that Y. E. will yield the command in order to remove all motives of suspicion.

"If your Excellency contrary to our expectation bring war in this unfortunate country and conquer in the combat, a general emigration will be the inevitable consequence of such measure. The cities and towns will remain deserted ; and your Exc. beholding the ruins and miserable abode of many victims, immolated to blindness and caprice, will reproach yourself and mourn, tho' too late, of not having contributed to the happiness of your own soil. But Your Exc. who was an eyewitness of the miseries and misfortunes we experienced under Boves and Morales, cannot suffer that the fair sex of your dear country be involved anew in the calamities of war and of a war of fratricide.

"Remember that Y. E. had often manifested *your horror against commanding and wished to retire to a private live*; remember that Y. E. had with your sword driven our oppressors from the vast territories of Colombus ; remember that Y. E. has preceded us in the love of liberty, and remember finally that this was the disired object of the people and for which they have sacrificed every thing.

"Let Venezuela establish her government in peace, co-operate with your influence, that nobody disturb her rest and the welfare of this people, and believe that Y. E. will than reign in the hearts of your brethren. But if Y. E. remain deaf to the clamours of the subscribers and to the firm votes of their spouses, Y. E. will be the only one responsible to God and men for the misfortunes which may overcome this country, and Y. E. will bear the hatred and detestation of all the civilized world.

"FIVE HUNDRED LADIES.

"Caracas, December 28th 1829.—19."

FROM ENGLISH PAPERS.

London, Nov. 19.

We announced some days ago that apprehensions were entertained that our Government were seriously thinking of throwing open the West India trade to the United States. There is now no doubt, extraordinary as it may appear, that such is the fact The negotiations upon this subject have been going on *sub rosa* for some months.—Letters from New York, dated the 15th of October, have been received, begging for introductions to West India houses, "as the restrictions," say the writers, "on our trade to the West India islands are likely soon to be removed" Thus we see that this all-important question, to some of the first interests of the State, is kept a profound secret in England, till it creeps out, as it were, by accident ; while in America, the thing has been known for at least three months. The business is to be canvassed and decided upon ; but they who are most interested in it are not permitted to know any thing about it. Our North American colonists felt assured, after Mr. Canning's letter and Mr. Huskisson's speech on the Tariff, last Session, that they should, at any rate be allowed to enjoy the West India trade for a considerable time, and they consequently commenced extensive establishments, built warehouses, equipped ships, and in every way exerted themselves to take advantage of the privilege. All their exertions, however, it would seem, are to be sacrificed to the conciliating system, the object of which appears to be neither more nor less than the promotion of foreign interests at the expense of our own. It may be too, that the measure now to be repealed is not a favourite with the present Ministry, because it proceeded from Mr. Canning ; but we can scarcely believe that they can be actuated by any such paltry motives. Certain it is, however, that those measures in which they themselves acquiesced, such as the Free Trade system, and the suppression of the one pound notes, though proved to be highly pernicious, must not be touched, and for no other reason, as we have good authority for thinking, but because Ministers are determined to preserve their consistency.— One would imagine, that after the sacrifice of consistency which some of them have made with regard to the Roman Catholic question, they ought not to be very delicate on that point.—A Correspondent observes, "it is probable that Mr. Rush, though not a member of the present Government of the United States, who was over here before Jackson was in power, must have been feeling his way, and that, true to the Yankee system, he did not lose sight of his national interest, because a change was about to take place in his Government." But, be this as it may it is quite evident the Americans have been at work with some effect ; and it is high time that those British merchants more immediately interested in this truly national question should bestir themselves.— We believe that a deputation has waited upon Mr. Fitzgerald upon the subject, but how they were received, or what took place upon the occasion, we have no means of ascertaining. Report, however, says that the audience with the great man was by no means satisfactory, and that no positive information as to the intentions of Government could be obtained. The trade carried on between Canada and the West India Colonies has already become very extensive, and is greatly on the increase. The following is a list of imports of West India produce at Quebec *only*, from the opening of the navigation, the end of April, to the 23d of September this year, and exports of provisions and staves within the same period last year. This list, it ought to be observed, refers only to the port of Quebec, and, therefore, forms only a portion of the exports and imports of our North American colonies. It is true that the whole of the imports may not have come direct from the West Indies, nor may the whole of the staves and provisions have been exported there ; as, however, there are no means of separating them, we give the list as it is.

Import of West India Produce to Quebec, and exports of Provisions and Staves form Quebec, from the commencement of the Season---say the end of April 1829 to 22d Sept. 1829 :——

Imports from opening of the Navigation 1829 to 23dSept.		Exports from opening of the Navigation to24thSept.1828	
Rum, puncheons	7,282½	Flour, brls	31,092
Sugar, hhds	1,327	Wheat, bushels	98,090
tierces	535	Pork, brls	8,480
brls	1,244	Beef brls	3,160
Molasses, ditto	491	Staves & Heading	4,451,033
		Boards and Deals	975,231

It should be recollected that the trade between the West Indies and our North American colonies is a barter trade, and, as such, exceedingly valuable. The North American colonists take provisions, boards, and staves, and bring back rum, sugar, and molasses. The United States trade is of a different nature altogether.— They take boards, staves, provisions, and "notions," which they sell for cash, and then go to the Danish and other islands, and purchase their cargoes at cheaper rates than they can buy of our colonists, and sail with them to European ports, thus draining our islands of specie, getting all the freights of the produce of other settlements, and interfering with us in the ultimate market. The United States do not now want sugar for home consumption, because they grow it in more than sufficient quantities on the Missisippi. Cargoes, indeed, have actually appeared at Hamburg of American growth shipped at New Orleans. These are facts—and Mr. Vesey Fitzgerald wishes to be considered a man of facts—these are facts which the Board of trade should not lose sight of.— If the West India Colonies are to be drained of specie, of course they will have no cash to buy English manufactured goods with. The excuse, no doubt, far throwing open the trade, is the opening a market, by the amelioration of the American tariff, for British manufactures. But are not the Americans similarly situated with regard to the major part of these articles as they are with regard to West India sugars ? Can they not, or rather do they not, produce the greater part of the manufactured goods themselves? The Gouvernment will find that they are greatly mistaken if they imagine that an extensive trade will ever again be carried on between America and this country. It is nonsense to suppose that Congress will modify the tariff to such an extent as to materially benefit this country. In justice to their own manufactures they cannot do it. We have no doubt, however, that some modification of the tariff is contemplated the next Session of Congress ; but, we repeat, it is ridiculous to imagine that any thing of the kind will be done for *our* benefit. They have made an attempt at universal manufacture, which they have found to be impracticable. The consequence will be, that the protection will be taken from those few articles which they cannot protect with advantage, but the importation of those which they can, will still be prevented by prohibitory duties. Of this we may be assured, that whatever they do, they will do for their own benefit, not for ours. The Yankees know nothing of reciprocity except that kind which is all on their own side.

November 20.

Brussels, Nov. 14.—In the Sitting of the Second Chamber of the States General on the 12th, the question of the admissibility of M. Brugmans, as Member of the Chamber, was discussed and decided against the Report of the Committee, the majority of which had judged him eligible : 45 Members voted against the Report, and 44 for it : the election of M. Brugmans was, therefore, declared void.

The *Java Gazette* of the 14th July, contains the details of a tour, undertaken by the Commissioner-General, in the province of Bantam ; the chief object of which was to examine the coal mines at Lebak. His Excellency testified to the resident, Smulkders, his particular satisfaction with the new roads, and other public works which he had undertaken. This new communication will greatly promote the prosperity of Java ; workmen are employed in that province in making the great Southren road, which is to traverse the whole island o Java.

November 23.

The exertions to discover the persons who stole the Jewels of the Princess of Orange daily continue. This week several persons have been again interrogated.

His Majesty's corvette the Pollux, Capt. Eegh, bound to Batavia, sailed from the Texel on the 17th, having on board Capt. Wardenburg, appointed by his Majesty Commander-in-Chief of our naval force in the East Indies.

The *Verdadero Liberal de Chile* contains a long address to the people, deprecating the revolution of the 6th of June, which it describes as having been excited by four wretches, for the purpose of assasinating the head of the Government. It asks what has Buenos Ayres gained by the murder of Dorrego? what profit has Bolivia derived from the assasinations at Chuquisaca ? and concludes in a most declamatory style by censuring in a lump the enemies of Chili and its happiness, and especially the proclamation-manufacturers and foreigners at Valparaiso.

November 26.

Vienna, Nov. 13.—According to letters from Semlin, the Porte, having paid the first instalment of the commercial indemnity, amounting to 500,000 Dutch ducats, caused the fortress of Giurgewo to be evacuated, the Russians had, on the 1st of this month, quitted the city of Adrianople, to deliver it up to the Turkish authorities appointed for the purpose by the Ottoman Goverament. It still appears that Mustapha is to occupy that fortress.

The mail from Constantinople of October 26 arrived to-day. It brings but little news ; but we learn with pleasure that the Porte has recalled to Constantinople the families that were banished to Asia Minor in consequence of the insurrection of the Greeks ; and that in general it appears inclined to mitigate the severe measures adopted at the beginning o last year, against the Catholic Armenians.

November 27.

By the latest private accounts from Guatemala, on which dependence can be placed, it appears that the country is perfectly quiet, and that the power of the Guatemala party, who clung to the Monks to the last, is entirely annihilated. The Archbishop, three Bishops, and all the Monks, have been sent out of the country, and the Presidency is in the interim occupied by one of the oldest and wisest Senators till the elections are completed. Some of the principal men connected with the old Spanish party are reported to have gone to Lima.

Accounts from Madrid to the 13th instant state that 8,000 stand of arms had been ordered in Holland, on account of the Spanish Government, to complete the arming of the intended expedition against Mexico.

Candia, Oct. 9.—On the 7th of this month the garrison, by order of Soleiman Pacha, made a sally against the Greeks, who had assembled in great numbers at the distance of two leagues from this city, which they seemed disposed to blockade closely. The result of this sally was fatal to the insurgents, who were driven from their positions with the loss of 150 men. The resolution of Soleiman to attack the Greeks does him more honour, as he has but very few men under his command, and the enemy is much more numerous.

Constantinople, Oct. 26.—One of the beneficial consequences of the restoration of peace, is the recall of the Fanariots, who, at the beginning of the Greek insurrection, were exiled to Brussa and other places in Asia Minor, and have now obtained permission to return to Constantinople, which they had before often solicited in vain. Hopes are entertained that the Catholic Armenians, who have been banished from the capital for these two years, will obtain the same favour. Several of these exiles have already returned to the capital, without any obstacle to their return having been raised by the Porte ; and the Catholic Churches are again frequented as before the adoption of those measures.

Ancona, Nov. 3.—Accounts from Corfu confirm the fact of an armistice between the Turks and the Greeks about the Istmuth of Corinth. They seem sensible that it is useless to shed their blood in order to determine territorial boundaries, which will be decided by the three Powers in their negotiations with the Porte. Two English regiments are expected at Corfu from Malta. It is said also, that Missolonghi will be occupied by the English.

Brussels, Nov. 23.—We learn from the Hague that it is certain that the majority of the Second Chamber of the States General is decidedly in favour of the redress of some grievances considered as more immediately interesting, and which it will be the easiest to remedy, but without losing sight of other less urgent. It is affirmed that conferences have taken place on the subject with several of the Ministers, and that well-founded hopes may be entertained, from the conciliatory spirit which the Government has shown on these important points.